

Vesnická romance

Zdeňka Hucková

I.

„Pojď ty vole, už se točí,“ vytrhne mě ze zamyšlení starej Burda.

Má recht, první lajna zrovna vstává. Klarinety i plechy. Pupkatý páprdové se votácej jak baletky. Tohle si nikdy nedam ujít. Dechovkou sem vodkojonej. A na Čmeláky nedam dopustit.

Pivo v nohách už zatraceně cejtim, ale přidám se k chlapum, kerý se držej za ramena a pohupujou na vratkejch nožkách. Burda mě popadne za zátylek, až to zabolí. Pocem, ty kluku! Patřim k nim. Podupáváme do taktu. Co ste hasiči, co ste dělali?

Hasič sem a myslivec taky. Vo tom žádná. Zelenej kloubouk s kančí štětkou nosim v zimě v létě. Dyž na sebe koukám na fotkách z poslední leči, sem spokojonej. Kerá by takovýho chlapce nechtěla, pronesla máma na voslavě mejch patnáctejch narozenin. Netušila, že se dalších deset let žádná nenajde. V pětadvaceti sem panic.

„Malý hoošík černovlasý, své matíičce žaloval, že když síí na návsi hrával, každý hoo odstrkoval,“ protahujou Čmeláci a mě vlhnou voči. Pintlich muj vosud, taky sem tátu nepoznal a taky na mě všichni serou. Máma říká, že byl extra třída. Mam jeho kukuč. Fotku žádnou. Umřel náhle. Zbyla po něm krabice s věcma. Sou v ní knížka vo lovu, nůž s rukojetí z jeleního parůžku, placatka, co eště voní rumem, a čibuk s javorovou hlavičkou. Musel to bejt chlap každym coulem. Cejtim jeho krev, na posedu sem držák, mráz nemráz.

Vovšem teď trpim jak zhaslej srnec. Vod střelnice na mě vystrkuje zadek Maruna. Vejstavní prdel. Navlíkala se na pouť do bílejch kalhot a jubky, ve kerej má holý záda. Vopálený a hebký. Vopírá se vo pultík a pokouší se vystřelit růži. Už půl hodiny marně. Vedle ní se kymáci Lukáš, lufťák z Prahy. Usměňuje jí hlaveň a jezdí rukou po zadnici. Radši se votočim zas na kapelníka. „Séépní svóóje malé ručky, póómodli se za něho,“ radí valčíček hošíkovi černovlasýmu a já to beru.

II.

Ještě nedávno se zdálo, že po mě Maruna jede, že chce hnízdit. Holce bude šestadvacet, má nejvyšší čas. Já po ruce a nezadanej. Maruny táta, starej Dušek, byl regulární magor. Sice myslivec, jako muj táta, ale magor. Moje máma ho vodjakživa nemohla vystát, říkala vohava vohavná, a než by ho potkala, dycky

zalezla do zahaty. Ve vsi byl ale celkem voblíbenej. Hlavně u svejch kumpánů, do kerejch valil svý ujetý moudra. Pamatuju, jak v hájence vyřvával hlasem jak zvon, že holku musí hlídat, jinak jí zprzněj, než von stačí nabít kulovnici. Maruna nesměla nikam, jenom do školy a domu. Šel po ní jak vohař. Přitom sám nebyl žádněj svatoušek. Chlastal, hulil a za mlada se snad i kurvil. Rok zpátky ho klepla pepka. Vod tý doby se nehne, jenom koulí modrejma vočima, co má jak Delon.

Dřív se Maruna separovala kvůli fotrovi, ale dělá to dál, i dyž nemusí. Vona je študovaná. Každý ráno čeká na bus do města, tašku plnou čtení, a vodpoledne táhne krom svý knihovničky eště nákup. Stará Dušková se vod Duška nemůže hnout na krok. Je to martýrium, stěžovala si ženskejm u pojízdný. Soucitně kejvaly, ale jak zapadla za vrata, povídaly, dobře jí tak. Má co chtěla - Duška jenom pro sebe.

Maruna se snaží vod týdle reality vodříznout tím, že si čte. Čte všude. Viděli jí číst na Šibenym, v rokli, za humny, u potůčku a já jí načapal na mýtince. Četla si tam na posedu. Jak mě zmerčila, zaklapla knížku a dolu. Stál sem pod žebříkem, vona lezla a já čuměl pod sukni. Modrý spod'áry. Zmateně se vomlouvala. Povídám, ať večer přijde na čekanou. Fakt přišla. Zato srnec nepřišel a vona, celá zmrznutá, drkotala zubama, tak sem to zabalil. Před jejich statkem sem jí nevohrabaně lípnul pusu.

„Dík,“ vylítlo ze mě.

„Za co?“ usmála se nádherně.

„Že se mnou ztrácíš čas.“

„Co blbneš,“ pohladila mě, „vždyť jsi fajn.“

Rozzářil sem se: „Maru, nepřišla bys k nám na voběd?“

III.

V neděli naší chalupou voněl vejvar a pečínka. Před polednem máma vypnula rádio, protože skončily dechovky, a zapnula telku, tam právě začínaly. Voznámil sem jenom, že přijde moje holka, méno sem neuved. Byla nervózní. Já pyšnej. Maruna zazvonila, zrovna když z kukaček vyletěl pták a dvanáct krát pípnul.

„Doma jsem řekla, že jdu na keramiku,“ utrousila u vrátek. Trochu mě to zamrzelo.

Vešla a máma zůstala štajf. Se dalo čekat, Maruna je kus. Vočekával sem taky, že večer máti zvedne varovně prst a jako vobyčejně prohlásí: „Ta s tebou nebude“. Ted' vovšem vobřadně nalejvala polívku. Pomalu servírovala, nejdřív knedlik, pak vepřový, zelí už skoro studený. Maruna bez přestání děkovala, ale jinak nic nepovídala. Asi jí vyrazilo dech, jak útulný to máme. Nad mycák máma vyšila „Domove domove drahý a jediný“ a nad kaborky „Nikdy se nevrátí pohádka mládí“. Vypulírovaný hrnky svítily na poličkách. Váleček sem dělal já, růžový

listy na žlutým podkladu. Naší modrou umakartovou kuchyni vodjakživa každéj chválil, Maruna nic. Ani vo linu se nezmínila, imitace dřeva. Krásně zakrylo prkna. Maru jen koukala. Bylo mi jasný, že se jí to zdá kýčovitý.

„Jaroušku,“ začala máma sklízet ze stolu, „dojdi nadělat třísky, zatopim v pokoji. Večer už je chladno.“

Štípál sem smrkový a pískal si „S milou na stráni“. Co chvíli sem hodil vočkem po plastovym teploměru na vohně, esli budou podmínky. Zatim byly. Vezmu jí do lesa na Holasku, tam nikdo nechodí.

Vrátil sem se do kuchyně a Maruna stála ve dveřích. Prej že domu.

„Co se zjančila?“ vyjel sem na mámu, dyž za mojí láskou zapadly vrátka.

„Tu mi sem už netahej,“ prohlásila nezvykle tvrdě.

„Cos jí řekla?!“ zaječel jsem.

Nevodpověděla. Vlila horkou vodu do dřezu a začala vobřadně mejt. Každéj kastrol cídila jak svátost. Stál sem nad ní bezradně a nakonec sem jí vyrval z ruky památeční porculánovej hrneček a seknul s nim vo zem. Pak sem vystřelil ven. Marunu sem už nedohnal. Zvonit u nich sem nechtěl.

IV.

Vod toho voběda mi nepřišla na voči, ale myslel sem na ní stokrát denně. Vydržel sem to tři tejdny, a pak si na ní počkal u vodpoledního busu. Táhla svý tašky, v pátek těžší než jindy. Šmátnul jsem po nich zezadu. Zaječela. Krve by se ve mně nedořezal. Ta má hlas! Druhej takovej mam ve vsi jenom já, dyž teda nepočítám starýho Duška, kerej vod tý mrtvice jen houká. Chvíli sme se vo ty sířovky přetahovali jak vo rodinný stříbro, až ze mě vyletělo: „Ti nejsem dobrej ani jako mula, vole?“ Maruna vokamžitě uvolnila sevření. Spokojeně sem si naložil a dali jsme se do kroku.

„Co jako, ti přelítlo?“

Mlčela. Zatočil sem do vejvozu, vopřel tašky vo kola slámy a vybafnul: „Pudeš se mnou vo pouti na Čmeláky?“

„Hele, Jardo,“ protáhla rozpačitě, „nezlob se. Ani tam, ani jinam.“

„Moc buranský?“

„To ne, teda vlastně jo, trochu...“

„Jsem debil?“

„Ježiš, to ne! Já přece vím, že v tom vidíš tradici,“ začervenala se.

„Sem ti pro smích,“ nenechal sem se přerušit jejim soucitnym vrtěním hlavou, „ale někerý čmelácký písničky, to je muj vosud, fakt. Třeba Hošík černovlasý.“

„Blbost,“ vyjela nečekaně vostře, „za první seš blond'ák a za druhý...“

„Za druhý?“

„Ale nic.“

„Počkej, počkej,“ chytnul sem jí za paži, „užs to nakousla.“

„Au,“ vytrhla se, „to bolí.“

„Promiň,“ pustil jsem jí, „už nevim, co dělám. Sem úplně zoufalej.“

„Víš ty co?“ koukla na mě vodhodlaně, „já ti teda něco povím. Znam dva Jardy, jednoho, co maká v odchovně bažantíků a v mrazu zakrmuje vysokou. A pak mamánka, kterej se falešně dojíma při dechně. Nač ten potrebuje holku? Mamina mu navaří, naklidí a vysvětlí, co je správně a co ne. Sorry, ale o toho žádná holka stát nebude. Ani já ne, i kdyby mi byla tvoje máma neřekla, co mi řekla.“

„Co ti řekla?“

„Se jí zeptej! A přešlápni, Jardo, stojíš si na vedení,“ pronesla jak komtesa. Vopatrně mě vobešla, vověsila se taškama a prej „ahoj“.

Píča!

V.

Mámy sem se na nic nezeptal. Mam svojí hrdost. Vod toho voběda sem na ní nepromluvil. Beztak by nic neřekla, estli jo, tak vo Maruně určitě nic pěknýho. Vysral sem se na shánění tanečnice na pouť. Dyž ne Maruna, tak žádná. Střelil sem husu a máma jí půl dne škubala a půl dne pekla. Vo pouti dělala dycky domácí knedliky, zeličko z kamenky, ale letos mi nejelo. Nímal sem se v tom a přemejšlel. Dyž jsem dojed, máma roztála a cpala mi čistou košili. Nechal sem si flanelku. Eště dobrá a zejtra jí přeperu. Sám. Voholil sem se a vyrazil k muzice. Cestou jsem sáhnul do krabice a nacpal si do kapes pár věcí po tátovi. Tahám to všude, páč věřim, že mi nosej štěstí.

Čmeláci už hráli. Zasednul sem co nejbliž a vobložil se několika pulitry, abych nemusel vstávat. Po pátym pivu sem šel protočit starou Rejtnarku. Vošívala se jak holčička. Pak Němcku, ani nevim, jak se vlastně menuje, takhle se jí říká po chalupě. Vobě si nemohly vynachválit. Beru tyhle báby, protože sou náplava, takže nemaj ánung vo historickéjch nenávistech mezi starousedlíkama. Neznaj drby a klepy a nevohrnujou nade mnou nos. Koutkem voka jsem zblejsknul klubko zmijí, pitomejch náctiletěk, co se mi chichotaly jak pomínutý před hospodou. Jedna na mě vyplázla jazyk. Ani nevim, čí to je. Asi Plánskejch. Nela Nora Nina nebo tak nějak. Precina blbá. Spláchnul jsem to zelenou.

VI.

„Pojď ty vole, už se točí,“ zatřese mnou strejda Burdů.

Dechy vstávají a rotujou. I já vstávám a houpám se před nima, jak už sem na začátku tohohle svýho vyprávění říkal. Při Hošíkovi mi zvlhnou voči, ale ne moc, páč musím furt myslet na to, co mi řekla Maruna. Dneska mi ta muzika nějak nechutná. Jak ta husa, jak to zelí. Něco je špatně.

Maru dostřílela, má za uchem růži z krepáku a postává s lufťákem u autodromu.

„Ženská za slzy nestojí,“ nakloní se ke mně Burda.

„Pane Burda,“ prohodim, „vy budete tak ročník mý mámy, že jo?“

„Tvojí mámu,“ vovane mě mentol s příchutí Burdovejch zkaženejch zubů, „sem chtěl. Každěj jí chtěl. Marně, páč vona měla nosánek nahoru, čekala na prince. Nakonec jí jeden přece vobtáhnul.“

Čumim jak trubka.

„Byla vdaná, ne?“

„Zlatý voči. Von ženatej a vona s bubnem. Z vostudy kabát, radši načas zmizla ze vsi,“ mávne rukou a jde si sednout.

„Pane Burda,“ přisunu k němu pivo i tácek s panáky, „dejte si na mě.“

„Co, ty kluku ušatá, co bys chtěl vědět,“ usměje se vděčně a spustí si do krku velkýho ruma.

„Co ví celá vesnice, strejdo, jenom já ne.“

A Burda v,ykládá. Poprvý v životě prožvaním celý Čmeláky. Dokonce si se strejdou vodsednem dál vod muziky, abysme se vůbec slyšeli. Před půlnocí Burda zalomí pod stolem a ženský hupsnou na stoly.

VII.

Muzikanti hrajou Sokolíky. Vodhodlaně vykročim pro Marunu. Cicmá se s Liborem za kapličkou.

„Si nečteš?“ přerušim je v akci.

„Vyfič,“ sykne Pražák.

„Ať jde na parket,“ prohlásim nevzrušeně, „musim jí něco říct.“

Lufťák na mě nevěřicně zírá. Maruna zavrtí hlavou.

„Na jeden kousek,“ mluvím furt k lufťákovi, „je to fakt důležitý, brácho,“ mrknu na Marunu.

De. Čmeláci spustí „Vy oči modravé“. Musim se zasmát. Vona nechápe. Vysvětluju, že už vim.

Vykulí na mně voči. Taky modrý.

„Nastav ruce,“ zavelim a začnu se šacovat. Maruně v dlaních přistane nůž, placatka a čibuk.

„To má bejt co?“ žasne.

„Hele, předej to doma a zeptej se, estli za nim můžu někdy zajít,“ zavelim.

„Máma tě přetrhne,“ pochopí.

„Ta moje nebo ta tvoje?“

„Obě, vole,“ zašklebí se Maru a já jí poprvý a naposledy plácnu po tý vejstavní prdeli. Čmeláci dohrajou, a tak jí du vrátit Liborovi.

Rejtnarka si na to raděj veme brejle. Nahluchlá Němcka nevěřičně krotí hlavou a šeptá na celou náves: „Chápeš to, Mileno? Ten Jarda má kukadla jako Delon, a vona ho nechce...“